

Středoškolská technika 2013

Setkání a prezentace prací středoškolských studentů na ČVUT

Křížení německého špice a pomeraniana

Oldřiška Hložková

Vyšší odborná škola a Střední škola veterinární, zemědělská a zdravotnická Třebíč

Žižkova 505, Třebíč

Anotace

Téma mé ročníkové práce je problematika plemene německého špice a plemene pomeraniana. Tento problém se týká především střední Evropy a je založen na neznalosti nebo neohleduplnosti chovatelů vůči křížení těchto odlišných plemen. Chovatelé se snaží do původního německého špice, který je předchůdcem již tolika plemen, vkřížit již vyšlechtěné plemeno pomeranian , který má již v zemi vývoje Spojených států Amerických, svůj detailně propracovaný standard. Veškerý problém vznikl ve chvíli, kdy Německý klub chovatelů špice rozhodl o importu pomeraniana, pro kterého nebyl vytvořen samostatný standard, ale byl přidán ke standardu poměrně odlišného německého špice. Následkem toho, že se kříží tato dvě plemena, po celé Evropě pomalu mizí původní a jedinečné plemeno německého špice a jeho velmi dobrý zdravotní stav je narušován již prošlechtěnějším a méně zdravým plemenem pomeraniana. Této problematice se věnuje jen několik chovatelů, kteří se pokoušejí o změnu, ale bohužel zatím bez velkého úspěchu. Moje práce je určena hlavně chovatelům německého špice a pomeranianů, kynologům a veřejnosti, která by se této závažné problematice měla věnovat.

Annotation

The theme of my coursework is cross-bred German Spitz and Pomeranian. This problem applies especially to Central Europe and is based on ignorance or ruthless breeders to cross these different breeds. Breeders are trying to spike the original German, the predecessor to have so many breeds in the cross, already bred pomeranian breed that has been the country's development of the U.S., its elaborate standard. Any problem arose when the German Spitz breeders club decided to import the Pomeranian, which was created for a separate standard, but was added to a standard quite different German Spitz. Consequently, the cross these two breeds across Europe is slowly disappearing original and unique breed of German Spitz and his very good health is already disturbed and less healthy breeder Pomeranian. This issue is addressed by a few farmers who are trying to change, but unfortunately without much success. This work is mainly intended to breeders and German Spitz Pomeranian, cynologists and the public that this would be devoted to serious issues.

Klíčová slova

Německý špic, Pomeranian ,Pomeranianizace, Chov psů, Nemoci psů, Kynologie,

Poděkování

Na tomhle místě bych chtěla poděkovat Ing. Ladislavu Svobodovi za konzultace při vypracování mé práce. Poděkování také patří manželům Brzobohatým, kteří mi z velké části pomohli s prací a umožnili mi použít jejich materiály, obrázky a fotografie. Také poradkyni Klubu chovatelů německého špice paní Ludmile Pavlíkové za poskytnuté informace a pomoc.

Obsah

Obsah.....	4
1 Úvod	6
2 Historie	6
2.1 Společný začátek	6
2.2 Německý špic.....	7
2.3 Pomeranian v Anglii a Americe.....	8
2.4 Návrat pomeraniana do Evropy	9
3 Standard	10
3.1 Německí špicové, včetně keshonda a pomeraniana standardu FCI č. 97/5.3.1998/D	10
3.1.1 Právní rozbor	13
3.2 Pomeranian	14
4 Chov.....	18
4.1 Chov pomeranianů	18
4.2 Pomeranianizace aneb vytvoření nového plemene	18
4.2.1 Procentuální rozdělení chovu v České republice.....	20
4.3 Zásadní rozdíly mezi německým špicem a pomeranianem	21
4.3.1 Německý špic – štěně	21
4.3.2 Německý špic – dospělý jedinec	21
4.3.3 Pomeranian – štěně.....	22
4.3.4 Pomeranian – dospělý jedinec	22
4.4 Určení plemene	23
4.4.1 Německý špic.....	23
4.4.2 Pomeranian	23
4.5 Nemoci pomeranianů.....	24
4.5.1 Luxace číšky	24
4.5.2 Kolaps trachey	25
4.5.3 Hypoglykémie	26
4.5.4 Hypotyreóza	27
4.5.5 Alopecie X.....	28
4.5.6 Zachování mléčných zubů	30
4.5.7 Fontanely.....	30
5 Výstavy a jiné soutěže	32

6	Možnost řešení	33
7	Seznam příloh	35
8	Seznam použitých zkratek	37
9	Literatura	38

1 Úvod

Stávající standard FCI č. 97 pro německé špice zatím bohužel umožňuje zařazení dvou odlišných plemen tj. německý špic trpasličí a pomeranian pod jeden standard i přesto, že má každé toto plemeno svůj historicky samostatný, detailně propracovaný standard v zemích původu. Chovné linie německého špice a pomeraniana jsou odděleny od sebe již přes 150 let, takže nemají obě formy plemene stejný genofond. Pomeranian je chován podle standardu Spojených států Amerických a Kanady, kromě FCI, po celém světě. Německý špic trpasličí se chová pouze ve státech v okolí Německa. Díky křížení těchto dvou plemen již někteří chovatelé německého špice ani nevědí, jak má německý špic vypadat podle standardu. Chceme-li zachovat standardní typ pomeraniana a německého špice musíme znát a dodržovat jejich standard ze země původu.

2 Historie

Vývoj německého špice a pomeraniana je stejný až do 18. století našeho letopočtu. Poté se německý špic dostává přes moře do Anglie, kde se ho ujímá sama královna Charlotta. Zde získává pomeranian své nové jméno a prochází samostatnou selekcí a šlechtěním.

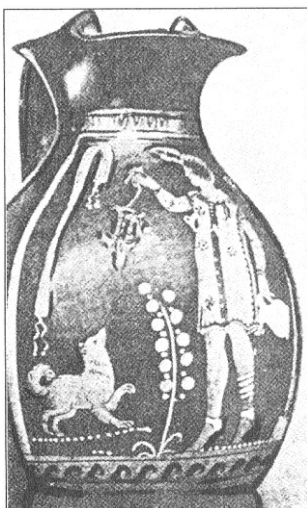
2.1 Společný začátek

Pomeranian a německý špic mají stejného předka a to psa rašeliního *Canis Familiaris palustris* z doby kamenné. Později jde o špice kolových staveb a je nejstarším plemenem Střední Evropy. Vyvinula se z něj spousta dalších plemen jako například volpíno italiano.

Díky svému vyvinu na více územích Evropy se špic šlechtil do více velikostních rázu a barevných variant.

Velký bílý špic doprovázel námořníky po Severním a Baltském moři na obchodních, velrybářských i válečných lodích. Dokonce sem jim v této oblasti říkalo lodnický špic.

Ve švábských zemích měli pro změnu v oblibě špice černého, taktéž velkého vzrůstu, který měl za úkol ochránit vinice před případnými zloději hroznů.

Obr. 1. Nádoba na víno z Attiky kolem roku 400 př. n. l.

2.2 Německý špic

Jsou záznamy o výskyt většího bílého špice v oblasti Pomořan a východního Pruska již okolo roku 1700. Těmto špicům se říkalo pomořanský pastevecký špic a byl nejspíše ovčáckým psem. Tahle oblast je pravděpodobně původem těch nejmenších špiců. Zmínky z téhle doby hovoří také o různých barvách jako černá, hnědá, bílá, šedá, ale také strakatá.

Po celém Německu putovali špicové ve více velikostních rázech a barvách srsti. Působili jako věrní průvodci těžkých formanských povozů, což byla pro toto plemeno naprosto optimální úloha. A díky tomu se šířil špic po celé Evropě.

Největším zvratem pro plemeno byla éra železnice, které ukončila éru formanskou a tím ukončila i šíření německého špice. Díky železnici byla do střední Evropy rozšířena nová plemena z Anglie, Francie i Asie a tato importovaná plemena málem úplně vytlačila špice. Kvůli zvratu v 80. letech minulého století začala obava chovatelů o německé špice. Na tenhle podnět zareagovali R. von Uhden a Ch. Krammerer a spojili několik krajských spolků do jediného s názvem Spolek chovatelů německého špice v Elbersfeldu roku 1899. Teprve za deset let byly založeny jednotlivé plemenné knihy.

V této době byly ovšem uznány pouze dvě velikosti špice, a to velký a malý. Špicové měli kohoutkovou výšku 30-40 cm, byla zde ovšem perspektiva plemeno ještě zvětšit. Mezi malé špice v tu dobu patřili psi menší než 30 cm v kohoutku a účelnou selekcí se plemeno ještě zmenšovalo. Bylo povoleno 6 barevných variant a to černá, bílá, hnědá, rezatá, šedá a strakatá s bílým základem. Hlava měla být liščího typu. Již zde byl základ dnešního cílevědomého chovu. Šlechtili se jednotlivé barvy a velikostní rázy.

V roce 1913 bylo v plemené knize zapsáno asi 1050 špiců, ale většina pouze s registrem. V roce 1910 bylo na výstavě psů v Německu předvedeno 619 představitelů tohoto plemene.

Obr. 2. Thomas Gainsborough - The Morning Walk

2.3 Pomeranian v Anglii a Americe

Někdy uprostřed 18. století přicházejí první špicové z Německa do Anglie. Nejstarší písemný doklad nalezneme v doprovodném dopise královny Charlotty, meklenburské princezny a manželky anglického krále Jindřicha III., v němž popisuje lord Haarcourt párek „Pomerians dogs“. Charlotta si je měla přivezt již na svatbu. Po svatbě spolu se svým mužem bydleli především v západní části londýna. Zde se setkali s malířem Thomasem Gainsboroughem, který si ji a její dva psy velmi oblíbil a ztvárnil je na několika obrazech. Byli to první psi, kteří poznali Bakinhemský palác. Jmenovali se Phope a Mercury. Oba dva vážili přibližně 12 kg (pro srovnání dnešní váha je 2 kg). O sto let později se věnovala chovu pomeranianů vnučka Charlotty, královna Viktorie. Po svých cestách po Evropě potkala ve Florencii menší špice a několik si jich přivezla domů do Británie. Mezi nimi byl i několikrát literárně i výtvarně zobrazovaný Windsor Marco Touhle. Další selekcí a křížením královna Viktorie dosáhla toho, že pomeranian vážili jen pouhých 6 kg. Díky šlechtění královny se plemeno dále zušlechťovalo a získávalo na popularitě a také získal i svoji charakteristickou, bohatou a objemnou srst, jak kvalitativně, tak kvantitativně. Také zde toto plemeno získalo svoji těžší kostru. Již v roce 1870 anglický Kennel Club vytvořil pro nové plemeno pomeranian standard a roku 1905 mohli Angličané na výstavách spatřit 125 zástupců plemene pomeranian.

V AKC byl první pomeranian zaznamenán v roce 1888, jmenoval se Dick a jeho původ byl neznámý. Již roku 1900 byl pomeranian schválen AKC a byl mu vytvořen standard a stejně jako v Anglii rychle získal na popularitě, až do takové úrovně, že byl pomeranian roku 1994 desátým nejčastěji registrovaným plemenem v AKC.

Obr. 3. Windsor Marco – špic královny

Obr. 4. Ch. Sealand Career - první pomeranian, který vyhrál BIG na Westminsteru (1931)

2.4 Návrat pomeraniana do Evropy

Pomeranian se do Evropy dostává díky rozhodčímu Joachymu Weinbergmmovi , který na svých cestách do zahraničí objevuje pomeraniana. Když roku 1970 importuje prvního jedince do Německa, má velké problémy se Spolkem německých špiců, aby jedince vůbec byl registrován. Hlavním problémem byla barva. Naštěstí všechno dopadlo dobře a Weinbergmmov importoval ještě další tři oranžové feny ze Spojených států Amerických.

Tyto feny předvedl roku 1973 na výstavě psů v Kielu ve třídě mladých oranžových špiců. Ze zápisu rozhodčí Martě Widermann se objevila tato zpráva: „ Tyto tři feny půvabné velikosti, dobré v typu, jsou ovšem k chovu příliš malé“. Touhle zprávou málem skončil chov pomeranianů na našem území.

Doslova v posledních chvílích a za součinnosti tehdejší prezidentky Spolku německý špiců, paní Bandelové, se podařilo zabránit ústupu pomeranianů. Ke změně standardu FCI pro německého špice došlo 3. února 1974 a byl zde přidán pod názvem Trpasličí německý špic. Tímto krokem se Německo ujalo pomeriana v FCI a stalo se jejím garantem. Tehdejší úřadující prezident Werner Jäger následně ve spolkovém časopise vysvětloval náhlé rozhodnutí, které mělo být předloženo generálnímu shromáždění, ale časový tlak byl tak silný, že představenstvo muselo v zájmu udržení chovu rozhodnout bezodkladně. Ve spěchu byla nejspíš omylem vytvořena ve standardu chyba tím, že byla napsaná barva „jinobarevné“, avšak při definici to byla barva oranžová, modrá, crem, bobrovitá (červená) a strakatá. Tohle ještě více zmátlo rozhodčí a ti se rozcházel ve svých názorech. Již 29. 9. 1974 napsal pan rozhodčí Rudolf Schidt do posudkového listu importované feny paní Loremarie Lutzové: Půvabná fena, již se člověk bojí téměř dotknout. Překvapující je úplný chrup ...“ A na konci hodnocení stálo: „ K barvě orange musím dodat, že v rodokmenu je uvedena orange-sable. Protože však tuto barvu nemáme ve standardu, musíme známkovat tato zvířata podle našeho orange.“

O pět let později se k pomeranianovi vyjádřil i vrcholný rozhodčí J.H.Wörner ve spolkové zprávě, že mezinárodně platné normy barev se musí řídit podle FCI a nikoliv podle amerického, či anglického standardu. Oficiálním cílem Spolku Německého špice byla snaha zařadit německého špice do schématu německého barevného třídění. Dnes, je to stejně jako tehdy, neřešitelným úkolem.

V roce 1974 bylo do chovné knihy zapsáno 11 trpasličích špiců. V roce 1997 bylo zapsáno už 169 zvířat.

Obr. 5. Svod leden 1971

3 Standard

3.1 Němečtí špicové, včetně keshonda a pomeraniana standardu FCI č. 97/5.3.1998/D

ZEMĚ PŮVODU: Německo

DATUM PUBLIKACE PLATNÉHO STANDARDU: 5. 3. 1998

VYUŽITÍ: Pes hlídací a společenský

KLASIFIKACE FCI: Skupina 5 Špicové a primitivní psi
Sekce 4 Evropští špicové
Bez pracovní zkoušky

STRUČNÉ DĚJINY PLEMENE: Němečtí špicové jsou potomky psa rašelinného Canis Familiaris palustris z doby kamenné a pozdějšího špice kolových staveb a jsou nejstarším plemenem Střední Evropy. Vyvinula se z něj četná další plemena. Za hranicemi německé jazykové oblasti je vlčí špic též nazýván keeshond a trpasličí špic pomeranian.

CELKOVÝ VZHLED: Špicové vynikají krásnou srstí, jež díky bohaté podsadě odstává od těla. Zvlášť nápadný je mohutný límec kolem krku připomínající hřívu a huňatě obrostlý ocas hrdě nesený nad hřbetem. Hlava podobná lišce s bystrými očima, zašpičatělými malými blízko sebe stojícíma ušima dodává špicovi jeho tolik typické smělé vzezření.

DŮLEŽITÉ PROPORCE: Poměr kohoutkové výšky k délce psa je 1:1.

CHOVÁNÍ A CHARAKTER (POVAHA): Německý špic je stále ostražitý, živý a mimořádně fixovaný na svého majitele. Je velmi učenlivý a lehce vychovatelný. Jeho nedůvěřivost k cizím lidem a absence loveckého pudu ho činí ideálním hlídačem pro dům a dvůr. Není ani bázlivý ani agresivní. Odolnost vůči počasí, robustnost a dlouhověkost jsou jeho nejznamenitějšími vlastnostmi.

HLAVA:

LEBEČNÍ ČÁST: Hlava špice je středně velká, při pohledu shora vzadu nejširší a zužuje se klínovitě ke špičce nosu.

Stop: Mírně vyvinutý až zdůrazněný, nikdy ne náhlý.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: Nos je kulatý, malý a čistě černý. U všech hnědých špiců je tmavě hnědý.

Čenichová partie: čenich není příliš dlouhý, ani hrubý ani zašpičatělý a je ve vhodném poměru k mozkovně. (u vlčího špice / keeshonda, velkého špice a středního špice cca. 2:3, u malého a trpasličího špice / pomeraniana cca. 2:4).

Pysky: Pysky nejsou převislé, pevně přiléhají a netvoří ke koutkům záhyby. U všech barevných rázů jsou černě pigmentovány, u všech hnědých špiců hnědé.

Čelisti/zuby: Čelisti jsou normálně vyvinuty a vykazují plnocenný nůžkový skus se 42 zuby dle zubního vzorce, přičemž horní řada řezáků přesahuje bez meziprostoru přes dolní čelist a zuby stojí v čelisti kolmo. U malých a trpasličích špiců / pomeranianů jsou tolerovány malé ztráty premolárů.

Klešťový skus je u všech špiců přípustný.

Líce: Líce jsou měkce zaoblené, ne vystouplé.

Oči: Oči jsou středně velké, mandlového tvaru, poněkud šikmo uložené, tmavé barvy. Okraje víček jsou u všech barevných rázů černě pigmentovány, u hnědých špiců tmavě hnědé.

Uši: Malé uši jsou relativně blízko u sebe nasazené a trojúhelníkovitě zašpičatělé. Jsou nesený vždy vzpřímeně s tuhými špičkami.

KRK: Středně dlouhý krk je nasazen na plecích široce, v šíji je lehce klenutý, netvoří lalok a je osrstěn límcem připomínajícím hřívu.

TRUP:

Horní linie: Horní linie začíná na špici vzhůru nesených vztyčených uší a přechází v měkkém oblouku v krátký rovný hřbet. Huňatý překlopený ocas, který částečně překrývá hřbet zaobluje siluetu.

Kohoutek / hřbet: Vysoký kohoutek neznatelně přechází v pokud možno krátký, rovný, pevný hřbet.

Bedra: Krátká, široká, silná.

Zád': Zád' je široká a krátká, nikdy spadající.

Hrudník: Dostatečně hluboký hrudník je dobře klenutý, přední fronta je dobře vyvinutá.

Spodní linie a břicho: Hrudní koš zasahuje pokud možno co nejdále dozadu, břicho je pouze mírně vtaženo.

OCAS: Ocas je vysoko nasazen, je středně dlouhý, hned u kořene se stáčí vzhůru a dopředu přes hřbet. Leží pevně na hřbetě. Je velmi huňatě osrstěn. Dvojitá smyčka na jeho konci je přípustná.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY

Obecně: Rovná, spíše široká fronta.

Plece: Plece jsou dobře osvalené a pevně spojené s hrudním košem. Lopatka je dlouhá a leží šikmo vzad. Přibližně stejně dlouhé rameno s ní svírá úhel asi 90 stupňů.

Loket: Loketní klub je silný, přilehlý k hrudníku a ani vtočený ani vytočený.

Předloktí: Předloktí je středně dlouhé, v poměru k trupu statné a zcela rovné, s dobrými praporce na zadní straně.

Nadprstí: Silné, středně dlouhé nadprstí svírá úhel cca 20 stupňů ke svislé rovině.

Přední tlapy: Přední tlapy jsou pokud možno malé, kulaté, s dobře vedle sebe ležícími a dobře klenutými prsty, tzv. kočičí tlapy. Drápy a polštářky jsou u všech barevných rázů černé, u všech hnědých špiců tmavohnědé.

PÁNEVNÍ KONČETINY

Obecně: Pánevní končetiny jsou velmi dobře osvalené a až po hlezenní kloub bohatě osrstěné. Zadní končetiny stojí rovně a paralelně.

Stehno / hleň: Kostí stehenní a holenní jsou přibližně stejně dlouhé.

Koleno: Kolenní kloub je silný, jen mírně zaúhlený a v pohybu není vytlačován ani ven ani dovnitř.

Zánártí: Zánártí je středně dlouhé, velmi silné a je kolmo postavené.

Zadní tlapy: Tlapy pánevních končetin jsou pokud možno malé, kulaté, s dobře uzavřenými a dobře vyklenutými prsty, tzv. kočičí tlapy. Polštářky jsou drsné. Barva drápů a polštářků je co možná nejtmaší.

POHYB: Němečtí špicové se pohybují při dobrém posunu přímo, plynule a pružně.

KŮŽE: Kůže na těle pevně přiléhá bez jakýchkoli záhybů.

OSRSTĚNÍ

SRST: Němečtí špicové mají dvojistou srst: dlouhé, rovné, odstávající pesíky a krátkou, hustou, vatovitou podsadu. Hlava, uši, přední strana předních i zadních končetin a tlapy jsou osrstěny krátce a hustě (sametově), zbytek těla je porostlý dlouhou a bohatou srstí. Srst není zvlněná, kadeřavá ani chundelatá, na zádech se nedělí do pěšinky. Krk a plece pokrývá hustá hříva. Zadní stranu hrudních končetin porůstají pěkné praporce, pánevní končetiny od zádi až po hlezenní kloub jsou obrostlé bohatými kalhotami. Ocas je bujně osrstěný.

ZBARVENÍ:

a) **Vlčí špic / keeshond:** vlkošedá

b) **Velký špic:** černá, hnědá, bílá

c) **Střední špic:** černá, hnědá, bílá, oranžová, vlkošedá, jiná

d) **Malý špic:** černá, hnědá, bílá, oranžová, vlkošedá, jiná

e) **Trpasličí špic / pomeranian:** černá, hnědá, bílá, oranžová, vlkošedá, jiná

Černý špic: V osrstění černého špice musí být také podsada stejně jako kůže tmavě zbarvená a zbarvení povrchu osrstění musí být lakově černé bez jakéhokoli bílého nebo jiného odznaku.

Hnědý špic: Hnědý špic má být stejnoměrně jednobarevně hnědě zbarven.

Bílý špic: Srst má být čistě bílá, bez jakéhokoliv (zvláště pak žlutavého) nádechu, jaký se zvláště na uších vyskytuje častěji.

Oranžový špic: Oranžový špic má být pravidelně jednobarevný ve středním odstínu.

Vlkošedý špic (keeshond): stříbrošedá s černými špičkami pesíků. Čenich a uši tmavě zbarvené, okolo očí výrazná kresba, sestávající z jemné černé linie, která

probíhá šikmo od vnějšího očního koutku k dolnímu okraji nasazení ucha a také čárkovaných linií a stínování, jež tvoří krátké, ale výrazné obočí. Hřívá a oblast plecí světlé, hrudní a pánevní končetiny bez černých odznaků pod loktem resp. kolenem, s výjimkou lehkého čárkování přes prsty. Špička ocasu je černá, spodní strana ocasu a kalhoty světle stříbrné.

Jinak zbarvený špic: Pod označení jiné zbarvení spadají všechny barevné tóny, jako krémový, creme-sable, orange-sable, black-and-tan a strakoš. Strakoši musí mít základní barvu bílou. Černé, hnědé, šedé nebo oranžové skvrny musí být rozděleny po celém těle.

VELIKOST A HMOTNOST

<u>Kohoutková výška:</u>	a) <u>Vlčí špic / keshond:</u>	49 cm +/- 6 cm
	b) <u>Velký špic:</u>	46 cm +/- 4 cm
	c) <u>Střední špic:</u>	34 cm +/- 4 cm
	d) <u>Malý špic:</u>	26 cm +/- 3 cm
	e) <u>Trpasličí špic / pomeranian:</u>	20 cm +/- 2 cm
	(jedinci pod 18 cm jsou nežádoucí.)	

Hmotnost: Každá velikostní varianta německého špice má mít hmotnost odpovídající její výšce.

VADY: Každá odchylka od výše uvedených bodů se považuje za vadu, jejíž hodnocení by mělo být v přesném poměru ke stupni odchylky.

HRUBÉ VADY:

Vady stavby těla.

Příliš plochá hlava, vysloveně jablkovitá hlava.

Masově zbarvený nos, pysky a oční víčka.

U vlčích špiců / keeshondů, velkých a středních špiců vady zubů.

Příliš velké a příliš světlé oči, mokravé oči.

Vady v pohybovém aparátu.

Chybějící obličejová kresba u šedooblačných *) špiců.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

Neuzavřená fontanela.

Předkus nebo podkus.

Ektropium a entropium.

Klopené uši.

Zřetelné bílé skvrny u všech ostatních než bílých špiců.

Pozn.: Psi-samci musí mít dvě očividně normálně vyvinutá varlata nacházející se zcela v šourku.

3.1.1 Právníkový rozbor

Na žádost pana Vladislava Brzobohatého provedla advokátní kancelář Musalová&Jansta se sídlem v Mladé Boleslavi rozbor, včetně jazykové interpretace

FCI – standard č. 97/5.3.1998/D, který blíže upravuje podmínky, kladené Mezinárodní kynologickou federací, se sídlem v Thuinu, Belgie.

Již v samotném úvodu tohoto rozboru je třeba vzít v úvahu vlastní interpretaci názvu citovaného FCI – standardu č. 97/5.3.1998/D. Ten v českém překladu zní: „Němečtí špicové, včetně Keshonda a Pomeraniana“ . Z citovaného názvu standardu je tedy patrné, že normotvůrce, jimž je FCI, měl od samého počátku zájem definovat svým standardem charakteristiky tři zcela samostatných plemen psů, která mají společného předka, kterým je Canis Familiaris palustris. Z dostupných pramenů pak zjišťujeme, že pomeranian byl jako samostatné plemeno šlechtěn mimo kontinentální Evropu a místem jeho vyšlechtění byla Velká Británie a zejména pak USA. Na americkém kontinentu je chov plemene pomeraniana nejvíce rozvinut a v průkazech vydávaných American Kennel Club je proto jako plemeno psa uváděno jako pomeranian a to bez jakýchkoliv dalších nuancí ve vazbě na německého špice.

Pokud se vrátíme k vlastnímu obsahu FCI – standardu č. 97/5.3.1998/D, pak je z jeho dalšího textu patrné, že při fyziologické charakteristice jednotlivých plemen německého špice je vedle vlčího špice uváděn keeshond a u trpasličího špice pak pomeranian. Ze zvoleného postupu FCI je tak opětovně patrné, že FCI považuje obě shora uvedená plemena tedy keshonda a pomeraniana ve vazbě na Německého špice za samostatná plemena, neboť pokud tomu tak být nemělo, nebyly by v textu FCI – standardu č. 97/5.3.1998/D provedeny o těchto plemenech žádné zmínky a označení plemen keshond a pomeranian by již nebylo ze strany FCI v textu standardu užito.

Závěrem lze tedy uvést, že z obsahu FCI – standardu č.97/5.3.1998/D lze jednoznačně odvodit, že FCI považuje keshonda a pomeranian za dvě na Německého špice zcela nezávislá plemena psů a je třeba, aby k tomuto závěru zaujal příslušný chovatelský klub a Českomoravská kynologická unie adekvátní stanovisko.

3.2 Pomeranian

Stavba těla

Kostru tvoří soubor kostí, které vlastně fungují jako jakýsi pákový systém. Kostmi pohybují svaly zachycené na nich svalovými úpony. Kostí jsou navzájem spojeny v kloubech, které mají za úkol absorbovat a ztlumovat otřesy vznikající při pohybu psa.

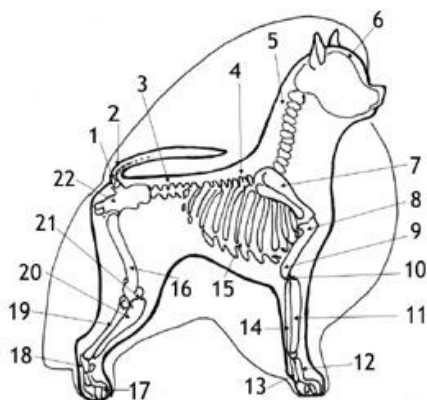

Obr. 6. Pomeranian v postoji

Komplikovaná struktura kostí poskytuje tělu nejen dobrou stabilitu, ale navíc mu umožňuje bezproblémový pohyb. Ten je omezen vazy, které umožní pohyb pouze ve stupni specifickém pro danou oblast těla. Každý kloub je chráněn kloubním pouzdem obsahující kloubní mazivo (synoviální tekutinu). Konce kostí jsou v kloubu spojené a pokrývá je chrupavkou - její hladký povrch napomáhá kloubu ve snadnějším pohybu a zároveň umožňuje absorbovat jakýkoliv otřes při plném dopadu váhy psa na končetinu.

Kostra

Kostra pomeraniana je pevná, kompaktní. Ačkoliv je pomeranian bohatě osrstěný a na první pohled není jeho stavba těla příliš patrná, je velmi důležité, aby měl statnou kostru při zachování standardní výšky. Příliš drobní, rachitičtí psi s křehkou kostrou jsou nežádoucí, stejně tak i psi s delším hřbetem, který ve výsledku narušuje harmonickou krátkou postavu pomeraniana.

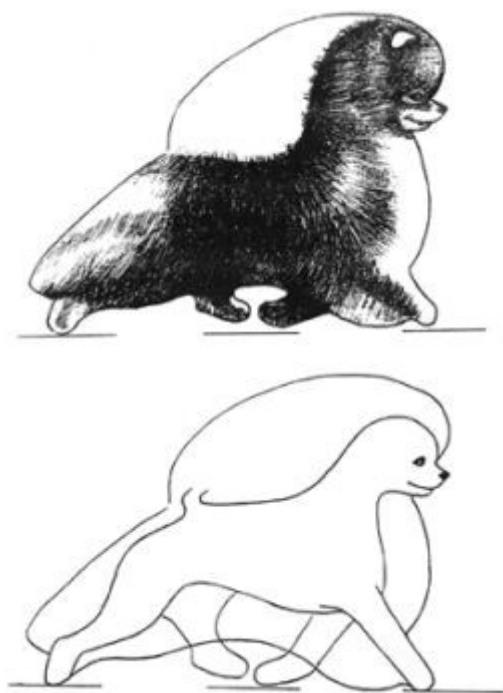

Obr. 7. Kostra pomeraniana

1 - ocasní obratle, 2 - kost křížová, 3 - bederní obratle, 4 - hrudní obratle, 5 - krční obratle, 6 - lebka, 7 - lopatka, 8 - ramenní kloub, 9 - kost pažní, 10 - loketní kloub, 11 - kost vřetenní, 12 - zápěstí, 13 - záprstí, 14 - kost loketní, 15 - žebra, 16 - kost stehenní, 17 - zánártí, 18 - záprstí, 19 - kost lýtková, 20 - kost holenní, 21 - česka, 22 - pánev

Pohyb

Pohyb pomeraniana je vyrovnaný, volný a zároveň energický. Má poměrně velký dosah hrudních končetin a silný posun končetin pánevních.

Obr. 8. Pohyb pomeraniana

Každá pánevní končetina se pohybuje ve stejné rovině jako končetina hrudní na stejné straně. Pro lepší dosažení rovnováhy celého těla se končetiny sbíhají mírně dovnitř směrem ke střední linii pod tělem psa. Hrudní ani zadní končetiny nejsou vybočené směrem ven ani dovnitř. Linie hřbetu zůstává při pohybu rovná a celkový obrys psa zůstává při pohybu zachován.

Srst

Srst dotváří kompaktní postavičku pomeraniana. Musí ovšem růst na správně utvářeném těle, teprve pak je vzhled dokonalý.

Hlava

Hlava a její výraz je třešničkou na dortu dokonalého vzhledu pomeraniana. Nesmí být příliš hrubá ani příliš jemná.

Obr. 9. Hlava pomeraniana

Optimální hlava s dobře utvářenou lebkou a čenichem, krásným mandlovým okem, půvabným výrazem a pěkným umístěním i velikostí oušek.

Profil

Profil hlavy je rovněž velmi důležitý pro správný výraz pomeraniana.

Obr. 10. Profil hlavy pomeraniana

Optimální profil hlavy s dobrým vyjádřením stopu, s dobrou délkou čenichu a adekvátní spodní čelistí. (Pozn: nedostatky čelisti jsou problémem u řady pomeranianů. Příliš dlouhá či krátká čelist vede k předkusu a podkusu.)

4 Chov

V chovu těchto dvou plemen dochází poměrně často ke křížení. Tímto způsobem dochází k pomalému, ale jistému konci německého špice.

Pomeraniani svými geny nepřináší jen krásnou srst a vyrovnanou povahou, ale také nemoci. Ty postihují právě tak zvaný mezitypy.

4.1 Chov pomeranianů

Pro chov čistokrevných pomeranianů je důležité využívat jen jedince s průkazem původu, kde jsou všechny generace pomeraniani. Takoví jedinci mají předky především ze Spojených států Amerických a Kanady.

V posledních letech nastal v Rusku rozmach s importem pomeriana z původních zemí a členských zemí FCI, kde se pomeraniani chovají jako samostatné plemeno. Chovatelé, kteří importují pomeraniany, si štěňata a dospělé psy vybírají především v renomovaných stanicích, takže si importují většinou štěňata skutečně typická, po vynikajících chovných jedincích. V Rusku, jako i v ostatních zemích, se pomeranian stal velmi populárním psem.

Samozřejmě, že i v chovu čistokrevných pomeranianů se objevují typy podobné německému špicovi (díky silnému genu), kteří ale nemají pro chovatele chovnou hodnotu a dál by se takový jedinec v chovu pomeranianů neměl uplatňovat.

4.2 Pomeranianizace aneb vytvoření nového plemene

Zatímco se rozčilují milovníci a chovatelé německých špiců nad tím, že se dovozem pomeranianů ničí klasický německý špic, přeřazovací bonitace dopouští a podporuje legálně likvidaci standardního špice křížením přerostlých pomeranianů přeřazených do malých špiců, takže se změní vlastně jejich vinou genotyp malých.

Takto se to děje z důvodu získávání krásných mezotypů psů. Německo již před lety zakázalo přeřazování přerostlých pomeranianů k německému špicovi malému. Němečtí chovatelé tyhle psi prodávají do jiných států, jako je například Česká republika, kde je to dovoleno.

Takto vzniklá plemena neodpovídají standardu německého špice č. 97/5.3.1998/D podle FCI, ale ani standardu pomeriana.

Obr. 11. Otec pomeranian

Obr. 12. Matka německý špic

Obr. 13. Dcera v mezitypu - pomeranianizace

Z krytí pomeraniana a německého špice se může narodit i výjimečně krásný jedinec, který je typem srovnatelný s prošlechtěným pomeranianem, ale pro chov pomeranianů je naprosto nevhodný a to z důvodu jeho původu. Německý špic má velmi silný gen a je také jedním ze zakladatelů spousty plemen.

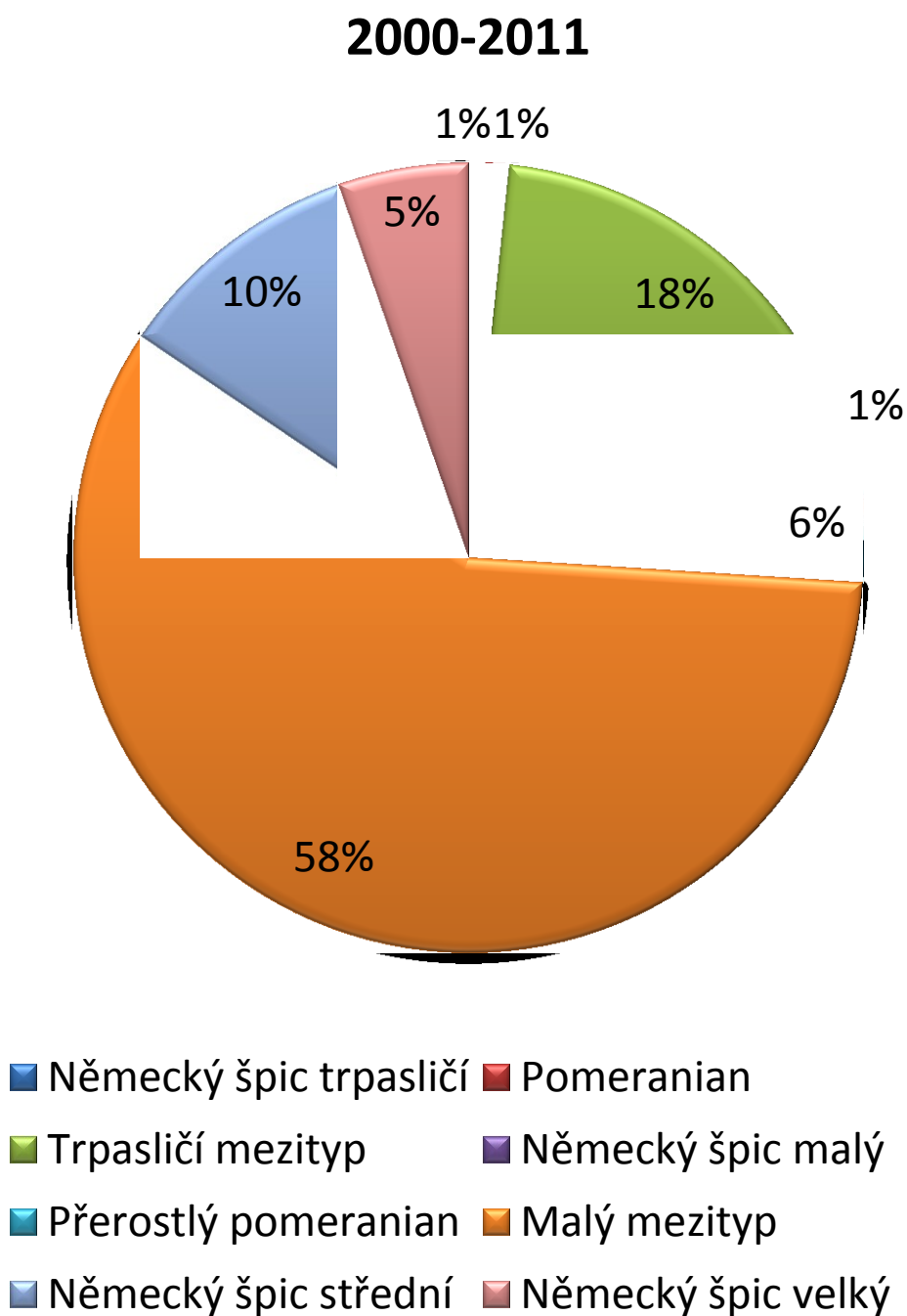
Obr. 14. Pomeranian

Obr. 15. Mezityp a německý špic

Na obrázku 14 a 15 jde vidět naprostý rozdíl mezi plemeny psů.

4.2.1 Procentuální rozdělení chovu v České republice

Z grafu je velmi patrné, že „mezitipů“ je mnohem více jak čistokrevných psů. To se ovšem týká především velikostního rázu malý a trpasličí. U velikostí střední a velký se pomeranian vůbec nevyskytuje.

4.3 Zásadní rozdíly mezi německým špicem a pomeranianem

4.3.1 Německý špic – štěně

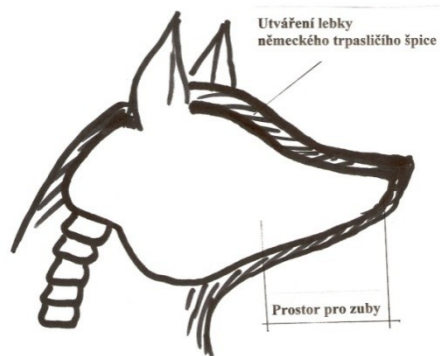

Obr. 16. Štěně německého špice

4.3.2 Německý špic – dospělý jedinec

Obr. 17. Německý špic – dospělý ve výstavním postoji

Obr. 18. Tvar lebky německého špice

Obr. 19. Německý špic – dospělý hlava

Obr. 20. Strukturní profil hlavy německého špice

4.3.3 Pomeranian – štěně

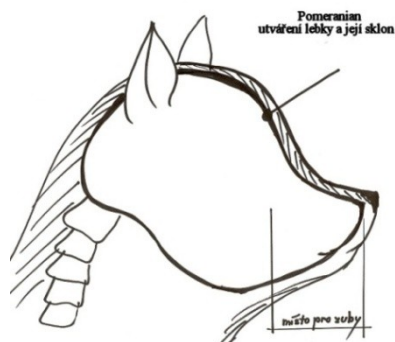

Obr. 21. Štěně pomeraniana

4.3.4 Pomeranian – dospělý jedinec

Obr. 22. Pomeranian – dospělý ve výstavním postoji

Obr. 23. Tvar lebky pomeraniana

Obr. 24. Pomeranian – dospělý hlava

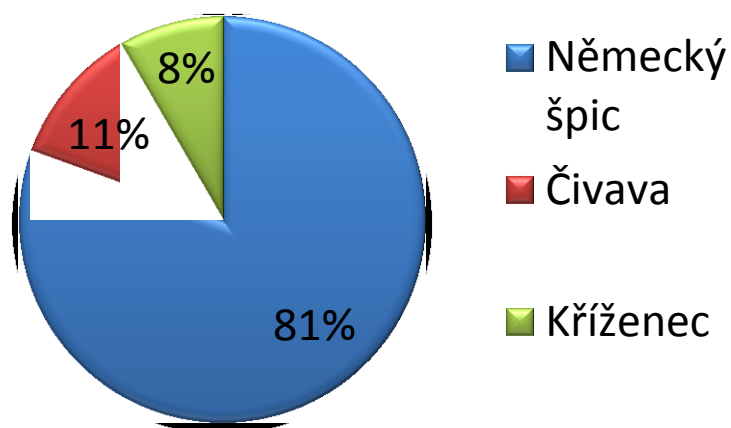

Obr. 25. Strukturní profil hlavy pomeraniana

4.4 Určení plemene

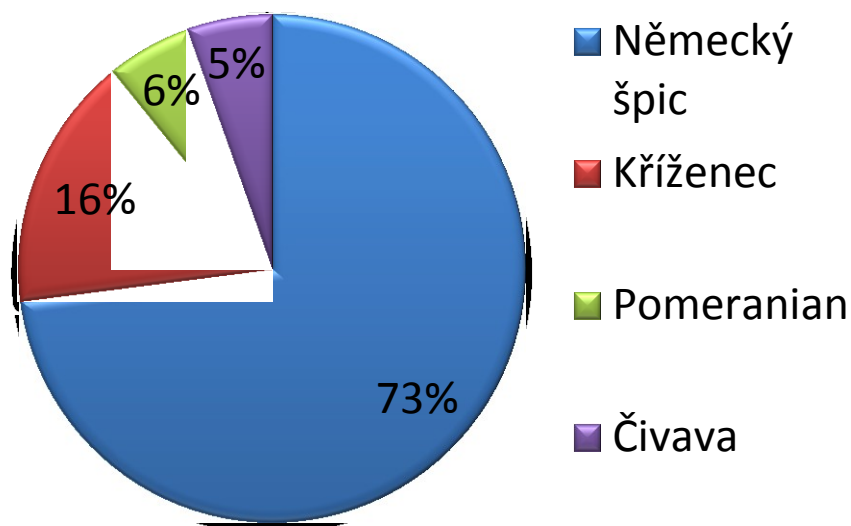
Na Vyšší odborné škole a střední škole veterinární, zemědělské a zdravotnické v Třebíči jsem mezi žáky prvního, druhého a třetího ročníku oboru veterinářství provedla průzkum, zda podle fotografie poznají plemeno psa. Celkově by se dalo konstatovat, že většina žáků pozná německého špice. U pomeraniana nastává problém proto, že si velmi často myslí, že se jedná právě o německého špice.

4.4.1 Německý špic

Obr. 26. Německý špic

4.4.2 Pomeranian

Obr. 27. Pomeranian

4.5 Nemoci pomeranianů

Pomeraniani jsou velmi houževnatí psi, ale mají také choroby a vady, které se u nich vyskytují častěji, než jinde.

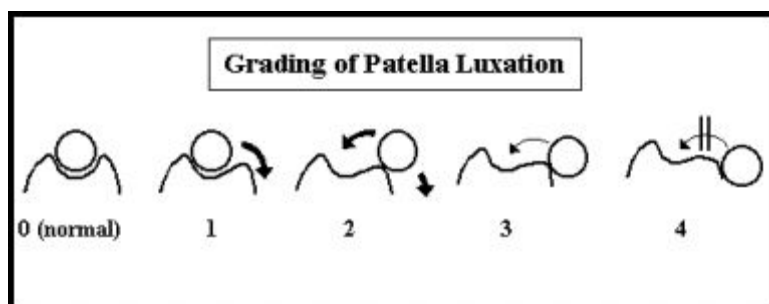
4.5.1 Luxace čéšky

Češka, latinsky patella, je oválná kost a tvoří součást kolenní vazy. Při pohybu kolene se za normální situace pohybuje nahoru a dolů ve žlábků stehenní kosti. V případě luxace (vykloubení) dochází k pohybům češky do stran - tím je narušena funkce kloubu a postižený jedinec nedokáže koleno natáhnout. K vykloubení může dojít v důsledku dědičnosti nebo zranění. Většinou postihuje obě dvě nohy a vytváří se hlavně u štěňat, která jsou ve vývoji. Na vzniku luxace má i poměrně velký vliv utváření kyčelního kloubu a tvar stehenní kosti.

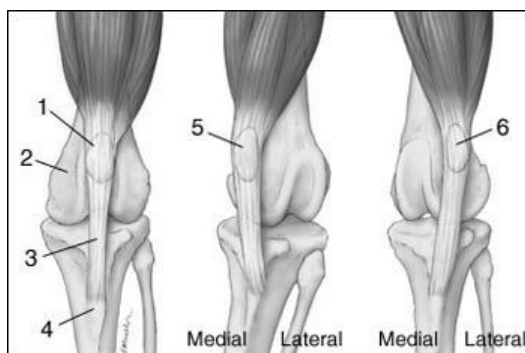
Podle závažnosti je luxace rozdělena do 5 kategorií.

- 0 - koleno bez luxace češky
- I - občas nezatěžovaná končetina, češku luxujeme snadno manuálně (češku přemístíme z jejího fyziologického umístění snadno pomocí tlaku prsty), češka se po luxaci sama vrací do normální pozice, bez krepitace, minimální nebo žádné změny kosti holenní
- II - nejčastěji nezatěžovaná končetina, někdy zatěžovaná v poloohnutí, luxace češky je střídavá, luxovaná češka se vrací do původní polohy manuálně nebo otočením kosti holenní, z normální pozice luxuje češka ohnutím kolena, luxace je možné dosáhnout i manuálně nebo otočením kosti holenní, po luxaci není výrazná tendence ke spontánnímu návratu do normální polohy, krepitace (chřestění, šelest způsobený třením ploch)
- III - trvalá luxace, kterou lze při natažení končetiny manuálně navrátit do normální polohy, po repozici znovu luxuje, nezatěžovaná končetina nebo zatěžování v poloohnutí, ohnutí a natažení vede k odtažení hlezna, mělká až plochá kladka kosti stehenní
- IV - trvalá luxace bez možnosti repozice, kladka kosti stehenní chybí nebo je konvexní, nezatěžovaná končetina nebo zatěžování v poloohnutí

Léčit se dá pouze operativně, ale většině psů s mírnou luxací tato vada nevádí a vedou s ní plnohodnotný život.

Obr. 28. Postup stupňování luxace češky (podle Singletona)

Obr.29. Anatomie kolenních vazů

1 – Patella, 2 - Femur, 3 - Patellární vaz, 4 - Tibiální drsnatina, 5 - Mediální luxace patelly, 6 - Laterální luxace patelly

4.5.2 Kolaps trachey

Průdušnice, latinsky trachea, spojuje horní cesty dýchací s dolními cestami dýchacími, konkrétně hrtan s průduškami. Na průdušnici můžeme tedy popsat část krční a část hrudní, podle místa, kde se nachází. Vlastní tracheu tvoří chrupavčité prstence. Tyto mají tvar písmene „C“. Horní konce těchto chrupavek jsou vzájemně spojeny tzv. tracheální membránou, kterou tvoří sval pokrytý sliznicí. Průřez zdravou průdušnicí je téměř kulatý a stálý v průběhu celého cyklu dýchání. Anatomicky je tracheální membrána umístěna nahoru směrem k obratlům páteře a vlastní chrupavka směrem dolů. Mezi sebou jsou potom jednotlivé prstence spojeny vazy. Tato stavba činí z průdušnice velmi dynamický orgán a propůjčuje ji značnou pohyblivost a flexibilitu. Tyto vlastnosti jsou nesmírně důležité, poněvadž průdušnice se nachází na spodní straně krku a právě při jeho pohybu je nutná značná flexibilita trachey.

Konkrétní příčina kolapsu trachey není známa, ale obecně je akceptováno, že jde o onemocnění, které je kongenitálně predisponováno (nemusí jít o vadu, která je zděděná, ale jedinec se rodí s náchylností k danému onemocnění) a možná, že jde i o onemocnění dědičné.

Klinické příznaky související s kolapsem průdušnice se objevují nejčastěji u psů středního, až staršího věku. Průměrný věk objevení klinických příznaků je 6 let. Nicméně kolapsem průdušnice a klinickými projevy mohou trpět psi každého věku. Typickým pacientem je tedy starší jedinec malého plemene. Společný pro všechna uvedená plemena je typický tvar hlavy – mozkovna je klenutá a čenich je malý a úzký. Také tato plemena mají velmi osvalený krk a úzký vchod do hrudníku.

Vlastní kolaps průdušnice se děje ve směru shora dolů, představíme-li si průdušnici v průřezu. U většiny psů najdeme nadměrně velikou a prověšenou tracheální membránu, která během dýchání zasahuje do lumenu průdušnice a tím ji zužuje.

Postižena může být oblast krční i hrudní průdušnice. V některých případech mohou být kolapsem postiženy i průdušky. Důvodem ke kolapsu je jednak velká tracheální membrána, ale i změny stavby chrupavky prstenců průdušnice. Změnou stavby chrupavky dochází k tomu, že prstence ztrácejí svou pevnost. Histologicky potom můžeme zjistit, že v chrupavce chybí její buňky a postupně i jednotlivé stavební kameny chrupavky, konkrétně glykoproteiny a glykosaminoglykany. Chyběním těchto stavebních látek ztrácí chrupavka svou pevnost, stává se měkkou. Jde o tzv. tracheomalacii.

Klinické příznaky kolapsu trachey jsou různé – od mírného kašle po celkový dýchací kolaps zvířete. Kašel, který je popisován v souvislosti s kolabující tracheou je chronický,

drsný a suchý. K jeho vyvolání nebo zhoršení klinických příznaků vede vzrušení psa, tlak na jeho průdušnici způsobený obojkem, pitím vody a příjmem krmiva. K jeho vyvolání mnohdy stačí zvednutí psa či nadměrný tlak na oblast vstupu do hrudníku. Ke zhoršení klinických příznaků mohou vést alergie, včetně alergie na tabákový kouř, chronické infekce a traumata způsobené obojkem. Kašel je podobný „husímu kejhání“. V těžších stavech se k tomuto hlavnímu příznaku přidává neochota k pohybu.

Způsoby terapie kolapsu průdušnice jsou dvě. Při jejich volbě se rozhoduje na základě

míry postižení trachey, věku psa a finančních možností majitele.

Cílem terapie pomocí léků je odstranit a utišit dané klinické příznaky. Tato léčba je přísně individuální. Každý postižený jedinec potřebuje jiný lék, či kombinaci léků. Součástí

této léčby jsou i opatření, která provádí sám majitel nemocného psa. Všechna tato opatření

vedou k odstranění všech možných zhoršujících faktorů. Doporučuje se kontrolovat obezitu u postiženého psa, častěji větrat a dbát na čistotu vzduchu a místo obojku pořídit psovi postroj. Ve spolupráci s veterinárním lékařem potom kontrolovat přitěžující onemocnění jako jsou onemocnění hormonální, onemocnění srdce či chronická onemocnění plic.

Obr. 30. Postup kolapsu trachey

4.5.3 Hypoglykémie

Je kriticky nízká hladina cukru v krvi a často bývá spojena s cukrovkou a předávkováním inzulínem. Hladiny cukru v krvi (glukózy) jsou hlavní zdroje energie v těle zvířete, takže jejich nízké množství bude mít za následek výrazné snížení energetické hladiny, může vést až ke ztrátě vědomí.

Mezi příznaky patří ztráta chuti k jídlu (anorexie), nebo naopak zvýšený hlad. Poruchy očí jako třeba rozmazané vidění, které vede k vizuální nestabilitě. Neschopnost zvládat základní rutinní úkoly (venčení, krmení) a dezorientace. Celková slabost zvířete může přejít dokonce až ke ztrátě vědomí, záchvatovým stavům spojeným s třesem, úzkostí, neklidem a silně bušícím srdcem.

Tyto příznaky mohou být specifické pro hypoglykémii, mohou se ovšem vyskytnout i další možné skryté zdravotní příčiny. Nejlepším způsobem, jak zjistit hypoglykémii, jsou naměřené hodnoty cukru v krvi, i přes viditelné symptomy.

Příčinami jsou nejčastěji nežádoucí účinky způsobené léky, které jsou používány k léčbě cukrovky. Psům s diabetem se pomocí inzulínu zlepšuje jejich zdravotní stav, ale předávkování inzulínem při vyšší hladině cukru v krvi, může způsobit, že tělo zpracovává příliš mnoho cukru, tím se sníží hladina glukózy v krvi na hodnoty, které jsou příliš nízké pro tělesné potřeby jedince. Pokud dojde k hypoglykemii a ta není včas léčena, mozek může být nevratně poškozen a tento stav může vést až k úhynu. Diagnóza se provádí pomocí kompletního krevního profilu, chemického profilu krve, kompletního krevního obrazu a moči.

Existují dva typy léčby hypoglykemie. Jedno z nich se používá pro okamžité zvýšení hladiny cukru v krvi. Další pak k léčbě základního onemocnění- hypoglykemie, aby se zabránilo jeho opakování.

Počáteční léčba hypoglykemie by do značné míry měla záviset na příznacích. Některé časně příznaky mohou být léčeny podáním kostky cukru nebo cukr v jakékoliv formě. Však, závažné klinické příznaky, mohou snižovat schopnost přijmout cukr perorálně, proto se musí aplikovat glukagon nebo se podává intravenózně glukóza. Váš veterinární lékař musí identifikovat příčinu hypoglykemie a léčit ji, aby se zabránilo opakované hypoglykemii. Základními vyšetřeními se zjistí, co je příčinou poklesu hladiny glukózy v krvi psa a následná léčba může zahrnovat různé léky, případně i léčbu možných nádorů. Váš lékař se z vyšetření dozví, v kterém léčebném plánu pokračovat, jakmile přijdou výsledky vyšetření.

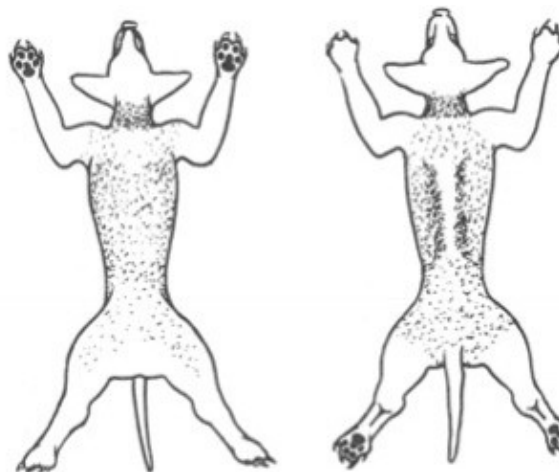
4.5.4 Hypotyreóza

Patří u psů mezi nejčastější onemocnění hormonálního původu, projevující se kožními projevy. Jedná se o syndrom vyvolaný sníženou koncentrací hormonů štítné žlázy. Na rozdíl od člověka nebyla dosud u psů prokázána periferní rezistence k tyroidním hormonům.

Příčinou je nedostatek hormonů štítné žlázy a léze v samotné štítné žláze. Dělí se na primární, sekundární a terciální. Primární (periferní) hypotyreóza, deficit tyreotropního hormonu (TSH = thyroid stimulating hormone), představuje asi 95% všech případů. Sekundární (centrální) hypotyreóza anebo porucha sekrece hypotalamického tyrolibarinu (TRH = thyroid releasing hormone). Terciální (hypotalamická) a není dosud objasněna.

Mezi příznaky hypotyreózy je nejčastěji rapidní nárůst hmotnosti psa, které přechází až k obezitě a spočívá na špatném metabolismu lipidů, sacharidů a proteinů spojený s vysokým krevním cholesterolem. Dále způsobuje vypadávání srsti na specifických oblastech, zpomalený tep spojený s anemií a špatným snášením chladu.

Nedá se zcela vyléčit, ale příznaky lze zmírnit podáváním syntetického tyroxinu po zbytek života psa.

Obr. 31. Distribuce kožních změn při hypotyreóze u malých plemen psů

4.5.5 Alopecie X

Řada mladých pomeranianů s luxusní štěněčí srstí poprvé přelíná a nová dospělá srst už nenaroste. Štěněčí srst se postupem času začne lámat, vypadávat a výsledkem jsou psi, kteří jsou po většině těla olysalí. Často nedojde k projevu nemoci hned při prvním, ale až při několikátém línání.

Onemocnět může i fenka, ale mnohem častější bývají postižení psi - samci. Vede to zákonitě k domněnce (nicméně nebylo to zatím definitivně prokázáno), že mutace zodpovědná za tuto chorobu je vázána na chromozom X.

Alopecie X je charakterizována zastavením růstu chlupů bez příznaků svědivosti, zánětu a histopatologického nálezu atrofické a hormonální dermatózy. Doposud ale bohužel nebyl vznik tohoto onemocnění plně objasněn.

V diagnostice musíme udělat několik kroků (bohužel i dosti finančně náročných):

1. Klinickým vyšetřením zjišťujeme oboustranně symetrickou alopecii u dospělého jedince bez příznaků svědění a zánětu. Alopecie (ztráta chlupů) postihuje trup (hlavně okolí ocasu, hrudník), krk, stehna (zadní a vnitřní část),

břicho. Hlava, obličej a spodní část končetin zůstávají beze změn. Často se objevuje zčernání kůže (hyperpigmentace) v místech ztráty srsti.

2. Provést speciální krevní testy, kožní biopsii, sonografické vyšetření nadledvin, varlat a vaječníků na vyloučení určitých onemocnění s podobnými klinickými příznaky (snížená či zvýšená produkce pohlavních hormonů, hormonů štítné žlázy, nadledvin ...).
3. Vyšší výskyt tohoto onemocnění je u některých predisponovaných hustosrstých plemen psů – špic (pomeranian, keeshound), sibiřský husky, aljašský malamut, čau čau, pudl, samojed ...
4. Při průkazu tohoto onemocnění dochází většinou ke zvýšení hladiny pohlavních hormonů, prokazatelných pomocí specifických dynamických funkčních testů.
5. Vyloučit ostatní symetrické alopecie, které mají typické anamnestické, klinické a histologické znaky, které umožní jejich eliminaci.

K léčbě se používají přípravky s různým procentem účinnosti a menšími či většími vedlejšími účinky. Vždy se jedná o léčbu celoživotní, resp. doživotní, protože onemocnění s názvem alopecie X se nejčastěji objevuje u zvířat ve středním věku.

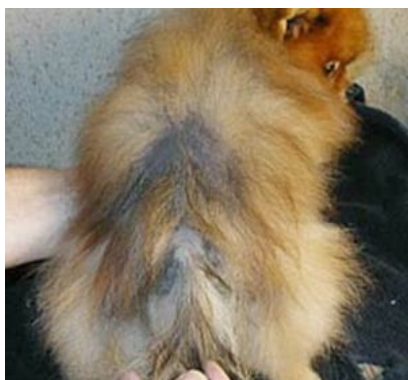
Mezi chovateli je známo jako BSD (black skin disease – nemoc černé kůže) z důvodu pigmentace kůže v místech ztráty chlupů, což je zcela běžný proces u psů, kteří ztratili srst z jakéhokoli důvodu (reakce kůže na světlo).

Obr. 32. Před onemocněním

Obr. 33. Počátek Alopecie X

Obr. 34. Pokročilá Alopecie X – profilu

Obr. 35. Pokročilá Alopecie X – zepředu

4.5.6 Zachování mléčných zubů

Do stáří tří až čtyř týdnů štěně nemá zuby prořezané vůbec, po této době dochází k postupnému prořezávání mléčných zubů. Do stáří dvou měsíců jsou prakticky všechny mléčné zuby prořezány a při jejich prohlídce není možno shledat jejich opotřebení, zejména řezáky mají výrazný olivkovitý tvar.

Mezi třetím a čtvrtým měsícem dochází již k postupnému otírání mléčných řezáků a k jejich rozestupování, takže se mezi nimi objevují mezery. K výměně mléčných řezáků dochází v období mezi polovinou čtvrtého a v průběhu pátého měsíce stáří štěnat. Až na konci tohoto období se vyměňují špičáky. Ve věku šesti až sedmi měsíců zůstávají trvalé řezáky beze změn.

Toto období je právě často doprovázeno „dvojími“ špičáky, je to stav, kdy zpravidla před špičáky mléčnými narůstají špičáky trvalé, a obvykle se srovná v průběhu jednoho měsíce tím, že mléčný špičák je z čelisti vytlačen špičákem trvalým. Pokud tento stav trvá delší dobu, je vhodné mléčný špičák odstranit chirurgickým zákrokem, aby následně nedocházelo k deformaci tzv. zámku, který je významný pro skus a další postavení zubů.

Obr. 36. Trvalý (B) a mléčný (M) špičák

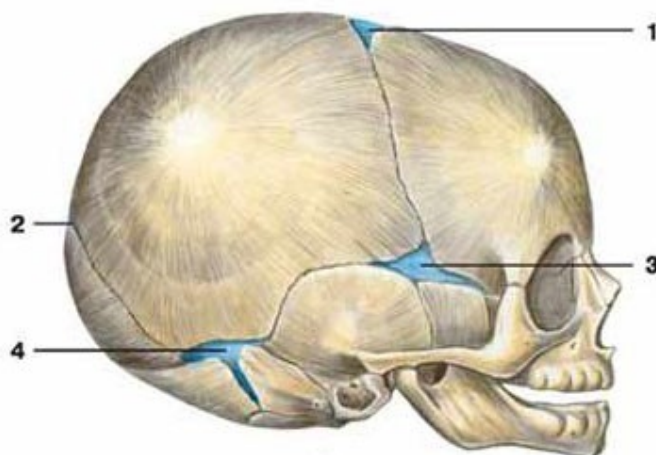
4.5.7 Fontanely

Během vývoje lebky u plodů existují jako spojení mezi lebečními kostmi vazivová pole, která postupně zanikají. Tato vazivová pole umožňují pohyblivost příslušných kostí a umožňují deformaci lebky pro snazší průchod porodními cestami. Fontanela (lupínek) je vazivová destička mezi lebečními kostmi. Vyskytuje se na průsečíků lebečních švů v místech spojení tří a více lebečních kostí a je způsobená nedostatečným srůstem švů. Ke spojení kostí by mělo dojít nejpozději do 3-6. týdne života štěněte, ale již výskyt fontanely u narozených štěnat lze považovat za odchylku od normálu, stejně jako výskyt hmatných (nesrostlých) lebečních švů u kontroly vrhu.

Při pohmatu lebky štěnat u krátkolebých psů můžeme zjistit čelní fontanelu (fonticulus anterior - bod 1), která se nachází mezi kostí temenní a čelní. Nejčastěji je fontanela spojována s nanismem a malou klenutou hlavou, ale nevyhýbá se ani větším plemenům. Popsány jsou nesrostlé lebeční kosti například u štěnat kokršpaněla.

Souhrnně fontanely bývají pojmenovány jako tzv. šest lupínků. Zejména u krátkolebých psů se může vyskytnout mimo čelní fontaney ještě některá z dalších pěti. Pokud se vyskytnou u zvířete další fontanely, zpravidla přetrvávají po celý život. Jedná se o malou týlní fontanelu (fonticulus posterior - bod 2), 2 postranní fontanely (fonticulus mastoideus - bod 4) a 2 stenoidální fontanely (fonticulus sphenoidalis - bod 3). U pražského krysaříka se v poslední době vyskytly ve zvětšené míře právě stenoidální fontanely a proto je potřeba se na jejich výskyt zaměřit. Nevyskytují se vždy fontanely na obou stranách lebky souměrně, nezřídka se objeví pouze jedna na levé nebo pravé straně.

Fontanela u štěnat se vyskytuje zpravidla ve velikosti mezi 0,1-1 cm. Během vývinu malá fontanela zpravidla zcela sroste a nezpůsobuje žádné zdravotní problémy. Normálně se definitivně uzavírá na konci druhého měsíce života. Jsou však popsány případy, kdy se fontanela naopak s růstem štěněte zvětšovala. Extrémním případem je pak štěně kokršpaněla u něhož se fontanela zvětšovala a štěně nakonec uhynulo.

Obr. 37. Pohled na lebku člověka znázorňující výskyt fontanel mezi lebečními kostmi

1 -čelní fontanela (fonticulus anterior), 2 -týlní fontanela (fonticulus posterior), 3- stenoidální fontanela (fonticulus sphenoidalis), 4- postranní fontanely (fonticulus mastoideus)

Obr. 38. a 39. Srovnání lebky bez fontanely a lebky s fontanelami

5 Výstavy a jiné soutěže

Na výstavách tak jako i v chovu se nedělá rozdíl mezi německým špicem a pomeraniany. Ve skupině německý špic trpasličí/pomeranian se rozhodčí má řídit standardem FCI, který přesně popisuje německého špice. I přes to na valné většině výstav se v této skupině objevují především pomeraniani, kteří tuhle třídu i vyhrávají pro jejich nádhernou srst, pohyb a povahu.

Obr. 40. Finch's Ovations For Me – BIG Crufts 2006

Obr. 41. Střední špic-přerostlý pomeranian

Obr. 42. Střední špic - německý špic podle standardu

V roce 2011 vyhrál nejroztomilejšího psa na světě Boo plemene pomeranian. Jeho majitel vystupuje pod pseudonymem J.H.Lee a pochází ze Spojených států amerických. Nejpopulárnější je zřejmě na sociální síti facebook kde má přes 6 500 000 fanoušků. Byla podle něj také napsána kniha „Boo, život nejroztomilejšího psa na světě“, kde je spousta exkluzivních fotografií Boo.

Obr. 43. a 44. Boo

6 Možnost řešení

Nejoptimálnějším řešením by bylo dodržování standardu ze země původu každého plemene, to znamená standard FCI č. 97/5.3.1998/D a standard pomeriana z USA. Tímto krokem by se zamezilo pomeranianizaci německého špice.

K velmi dobrému řešení přistoupily státy severovýchodních zemí Evropy, jako je Dánsko, Finsko a Rusko. Jsou členy FCI a mají samostatný chov, klub a poradce chovu pro pomeraniana. Navíc přeřadila pomeraniana z 5. Skupiny FCI do 9. skupiny FCI. Tento rázný krok by vyřešil i velký problém s předváděním psů na výstavách a plemena by byla posuzována zcela zvlášť.

Velmi důležitě je také informovat veřejnost o rozdílech plemen a jejich křížení, z důvodu úmyslného zaměňování německého špice za pomeraniana samotnými chovateli německého špice. Hlavním důvodem je mnohem vyšší zájem o plemeno a vyšší cena oproti německému špicovi. Cena kvalitního německého špice s průkazem původu 20 000 Kč a cena kvalitního pomeraniana importovaného ze země původu na 100 000 Kč

V případě úspěšného rozdělení plemen se FCI a příslušní garanti plemene budou potýkat také s problémem, kam zařadit „křížence“, kterých je ve střední Evropě a to především v České a Slovenské republice nejvíce. V současné době by se dalo dokonce mluvit již o samostatném plemeni „českého pomeraniana“.

7 Seznam příloh

- Obr. 1. Nádoba na víno z Attiky kolem roku 400 př. n. l. – MARUŠKOVÁ M., Špicové, *Monografie psích plemen, Praha 4 Esty 1999, 87 s., ISBN 80-7181-312-5*
- Obr. 2. Thomas Gainsborough - The Morning Walk - <http://www.spicove.cz/>
- Obr. 3. Windsor Marco – špic královny Viktorie - MARUŠKOVÁ M., Špicové, *Monografie psích plemen, Praha 4 Esty 1999, 87 s., ISBN 80-7181-312-5*
- Obr. 4. Ch.Sealand Career-první pomeranian BIG Westminsteru (1931) - <http://www.spicove.cz/>
- Obr. 5. Svod leden 1971- <http://www.spicove.cz/>
- Obr. 6. Pomeranian v postoji - <http://www.spicove.cz/plemeno/pomeranian/jak-vypada-pomeranian.php>
- Obr. 7. Kostra pomeraniana - <http://www.spicove.cz/plemeno/pomeranian/jak-vypada-pomeranian.php>
- Obr. 8. Pohyb pomeraniana - <http://www.spicove.cz/plemeno/pomeranian/jak-vypada-pomeranian.php>
- Obr. 9. Hlava pomeraniana - <http://www.spicove.cz/plemeno/pomeranian/jak-vypada-pomeranian.php>
- Obr. 10. Profil hlavy pomeraniana - <http://www.spicove.cz/plemeno/pomeranian/jak-vypada-pomeranian.php>
- Obr. 11. Otec pomeranian - <http://www.cherie-boheme.com/psi.html>
- Obr. 12. Matka německý špic - <http://slahunkovi.sweb.cz/spic/yveta.html>
- Obr. 13. Dcera v mezitypu – pomeranianizace – vlastní foto
- Obr. 14. Pomeranian – vlastní foto
- Obr. 15. Mezityp a německý špic - <http://www.spicove.cz/>
- Obr. 16. Štěně německého špice - <http://www.spicove.cz/>
- Obr. 17. Německý špic – dospělec ve výstavním postoji - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 18. Tvar lebky německého špice - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 19. Německý špic – dospělec hlava - <http://www.pomeranian.cz/plemeno>
- Obr. 20. Strukturní profil hlavy německého špice - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 21. Štěně pomeraniana – autor fotografie Hana Brzobohatá
- Obr. 22. Pomeranian – dospělec ve výstavním postoji - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 23. Tvar lebky pomeraniana - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 24. Pomeranian – dospělec hlava - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 25. Strukturní profil hlavy pomeraniana - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 26. Německý špic - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 27. Pomeranian - <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>
- Obr. 28. Postup stupňování luxace česky (podle Singletona) - <http://www.spicove.cz/veterina/luxace/luxace-cesky-2.php>
- Obr. 29. Anatomie kolenních vazů - <http://www.spicove.cz/veterina/luxace/luxace-cesky-2.php>

Obr. 30. Postup Kolaps trachey - <http://www.pomeranian.cz/nemoce.htm>
Obr. 31. Distribuce kožních změn při hypotyreóze u malých plemen psů - <http://www.spicove.cz/>
Obr. 32. Před onemocněním - <http://www.pomeranian.cz/nemoce.htm>
Obr. 33. Počátek Alopecie X - <http://www.pomeranian.cz/nemoce.htm>
Obr. 34. Pokročilá Alopecie X – profilu - <http://www.pomeranian.cz/nemoce.htm>
Obr. 35. Pokročilá Alopecie X – ze před - <http://www.pomeranian.cz/nemoce.htm>
Obr. 36. Trvalý (B) a mléčný (M) špičák - <http://www.pomeranian.cz/nemoce.htm>
Obr. 37. Pohled na lebku člověka znázorňující výskyt fontanel mezi lebečními kostmi - <http://www.prazsky-krysarik.cz/index.php?id=283>
Obr. 38. a 39. Srovnání lebky bez fontanely a lebky s fontanelami - <http://www.prazsky-krysarik.cz/index.php?id=283>
Obr. 40. Finch's Ovaries For Me – BIG Crufts 2006 - <http://www.spicove.cz/>
Obr. 41. Střední špic-přerostlý pomeranian- <http://www.spicove.cz/>
Obr. 42. Střední špic - německý špic podle standardu - <http://www.spicove.cz/>
Obr. 43. Boo - <http://www.fanpop.com/clubs/boo-and-buddy/images/32700610/title/boo-photo>
Obr. 44. Boo - <http://blog.buzzbuzzhome.com/2013/01/nyc-dogs.html/boo-the-dog-sad>

8 Seznam použitých zkratek

FCI „Fédération Cynologique Internationale“ (Mezinárodní kynologická federace)

AKC „American Kennel Club“ (Klub amerických chovatelů psů)

BIG „Best in group“ (Vítěz skupiny FCI)

ČMKU „Českomoravská kynologická unie“

BSD „Black skin disease“ (Nemoc černé kůže)

9 Literatura

Seznam použitých knih:

TICHÁ V., Kynologická příručka pro rozhodčí, chovatele a vystavovatele, České Budějovice Dona 2010, 142 s., ISBN 978-80-7322-140-9

PROCHÁZKA Z., Chov psů, Praha-Litomyšl Paseka 2005, 314 s., ISBN 80-7185-768-8

MARUŠKOVÁ M., Špicové, Monografie psích plemen, Praha 4 Esty 1999, 87 s., ISBN 80-7181-312-5

SVOBODA M. a kol., Dermatologie psa a kočky, Brno Česká asociace veterinárních lékařů malých zvířat 1994, Kapitola 2.5.2. HYPOTYREÓZA (Hypothyreoidismus, Hypothyreosis), 203.-210. s.

Webové stránky:

Hana Brzobohatá, O plemeni, 2.2.2012, <http://www.pomeranian.cz/plemeno.htm>

Magda Čižmárová, Plemeno, 3.2.2012, <http://www.spicove.cz/>

Magda Čižmárová, Fotogalerie, 3.2.2012, <http://www.spicove.cz/>

MUDr. Milan Raba, Luxace patel (vykloubení češky), 20.2.2013, <http://www.mopsklub.cz/view.php?cislocclanku=2009030403>

Ing. Miluše Běhmová, Defekty lebky – fontanely, <http://www.pk-online.wbs.cz/ODBORNE.html>